

Малигно поимање добра и бенигни приступ злу

Инверзијом појмова “малигног” и “бенигног”, као атрибута везаних за “добро” и “зло”, промишљаћемо РИТУАЛЕ друштвеног понашања који руже први а красе други феномен укупне људске ситуације.

У овом контексту, РИТУАЛ се своди и исцрпљује методом интерпретације, односно тумачењем збиље – медијском, јавном и делатном “акцијом” – која ће се, по дефиницији, свести на малигно поимање добра, јер ће својом первертираношћу, не само довести у питање, већ и докинути начелно и матично

ДОБРО. А тада, када се првотно добро извитопери у своју супротност, те се уобличи као зло, бенигни приступ ће га учинити легитимним, чак функционалним параметром друштвене комуникације.

Заморан апстрактни дискурс ове мислеће “инсталације”, застрашујуће се, међутим, односи на конкретно, јер нас ин виво вребају антиномије скупних социјалних лапсуса који се разврставају у појединачне омашке глобалних саопштења о нашој судбини.

Када се говори о добробити продора у малигно друштвено ткиво, тада се, спонтано и механички, пенетрира “бенигним пенисом” који готово једнако разара колико и сама датост зла; разара задотошћу ресантимана, уместо мелемом и лековитошћу... Која је, онда, улога ДОБРОГ ПЕНИСА у трулом и смрадном ткиву зла, осим комадања тог истог посредника у клоаки којој је труљење природно?

На трагу смо КОНКРЕТНОГ у свој његовој особености, колико “слављеној” толико и оспораваној до – санкционисања. “Ко је угасио свићу?”, слови последња реплика из познате драме Хамлет у Мрдуши доњој Ива Брешана. У одлич ној Брешановој драматургији, ова потоња и последња УПИТНА реченица заправо значи: “ко је починио зло?”, да би свакако, будући крајња, остала без одговора. Не одговоривши на питање о починиоцима зла, писац или филозоф му приступа “бенигно”, односно “поетски”, док његов колега, Виљем Шекспир, у матичним Хамлету, добру приступа “малигно”, поништавајући трагедију могућом акцијом преживелих.

Тумачењем зла, анализом и рециклажом његових сегмената, нехотице му приносимо добрим, самим чином растерећења глобалног “комада” злог учинка. И ту смо на трагу његовог бенигног поимања, као да ће се раздвајањем појединог дела, од следећег недела, “ублажити” укупни злоћудни скор. У збиљи, актуалној, хотећи да презентујемо ЗЛО У КОМАДУ, служећи се методом од посебног ка општем, ублажавамо његов злоћудни ефекат – бенигним, релативизирајућим приступима појединим чиновима што скупа чине садржај који се мора укинути да не би метастазирао на здравом ткиву. У трагичном догађају реалне и метаисторије једне државе, овога пута, на несрећу, наше – трагично, по дефиницији и последици, није могло бити санирано, али је утрло пут конкретном “обрачуну” са злом, а такав “обрачун” порађа своје кодове, свој језик, па и мета-језик, метафорику, алузивност, речју СТИЛИСТИКУ која се и сама спонтано обликује у вербални отпор злу. Речи, испрва насумице употребљаване, у протоку времена постају биране, да би се емотивни говор трансформисао у рационални, делатни и обавезујући.

А такав говор треба да има за последицу – истину. До истине, покривене веловима разноврсних мимикарија, воде колико злоћудни, толико и доброћудни лавиринти у којима се путник-лучоноша понаша сходно циљаној истинској, а не истини као циљу по себи. Намерник по загонетним и варљивим путањама, приближ авајући се одредишту, промишља и пројектује оно затечено стање за које је унапред промовисао значење добра и зла, ваљаних и хрђавих, кривих и

правих... Стигавши на крај пута, јер се из беспућа једном изаћи мора, сада већ АРБИТАР, с перспективом ПРОТАГОНИСТЕ, може добру приступити малигно, а злу бенигно, може толерисати алогичност, а санкционисати логички след, може се понети као моћник са проста разлога што је реалност одвећ податна његовој тријумфалној еротици. А еротичност је на врхунцу тада када управљамо другима. Веома је тешко, па и ризично, КОНКРЕТИЗОВАТИ, у реалније превести, арбитраву манипулацију позитивним и негативним, “добрим” и “злим”, пројектованим и прочитаним.

Но, можемо устврдити да се арбитар не служи нити премисама, нити претпоставкама да би дошао до ВАЉАНОГ закључка, већ оперише готовим судовима, како би својеврсном “дедукцијом” идентификовао и порекло ваљаног и генезу лошег. И тада, нужно, долази до малигног поимања добра и бенигног приступа злу.

Тако се, не само перветирају, већ и изврћу факта ив виво, а арбитар постаје протагонист чији се ерос претаче у – танатос.